

внески компаній на політичні цілі 1967 р., Актом про профспілки 1984 р. Законодавством дозволяється фінансування виборчої кампанії політичної партії із-за кордону в сумі, що не перевищує 200 фунтів стерлінгів для однієї особи. У свою чергу, держава здійснює державні виплати опозиційним партіям у Парламенті, що символізує їх фінансову незалежність, а також виплачує по 3 фунти стерлінгів за кожні 200 голосів, які отримала партія на останніх виборах.

Вплив кожної з партій на суспільно-політичне життя країни визначається різними факторами, найважливішими серед яких є економічні інтереси і психологічні стереотипи поведінки людей. Британці, незалежно від політичних поглядів, консервативні у своєму сприйнятті суспільного життя. Це, насамперед, простежується у їх відданості відповідним політичним традиціям. Тому традиційні політичні партії завжди мають перевагу в політичній боротьбі з новими суспільно-політичними об'єднаннями. Із цієї точки зору можна стверджувати, що багато виборчих округів поділені між двома основними політичними силами (консерваторами і лейбористами), оскільки виборці традиційно голосують за кандидатів від однієї із цих партій. Більшість на виборах згадані партії отримують від тих округів, де одна традиція переважає над іншою. Змінюваність основних партій біля керма влади залежить від строків їх перебування в Уряді й особливостей соціально-економічної політики.

Таким чином, Великобританія це держава, яка відзначається достатньо високим соціально-економічним розвитком. Це в певній мірі свідчить про переваги біпартійної системи. Двопартійна система виявляється практично більш гнучкою, ніж багатопартійна. І, зрештою, двопартійній системі не дошкуляє представництво в парламенті дрібних партій. Двопартійна система у Великобританії забезпечує велику стійкість політичного життя: стабільний однопартійний уряд, домінування протягом довгого часу єдиного політичного курсу. Ефективність та стабільність двопартійної системи можна пояснити властивостями та потребами політичної системи, про які зазначали ще Алмонд Г. та Д. Істон.[3]

Список використаної літератури:

1. Дашковська О. Стратегія тендерних відносин у політичних партіях Великої Британії // Вісник Академії наук України. – 2009. – № 4. – С. 160-170.
2. Шведа Ю. Теорія політичних партій та партійних систем/ Ю.Шведа - Львів: Тріада плюс, 2004. - С.505.
3. Лапшин С.А. Політологія Збірник тестових завдань. Модуль 2 / Укладач – Лапшин С.А. – Вінниця: „Нілан-ЛТД”, 2013. – 44 с.

Соловійова Т.

ЕКОНОМІЧНІ САНКЦІЇ ПРОТИ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ

У статті розглядаються основні аспекти введення санкцій проти Російської Федерації, причини їх виникнення та галузі, які вони охопили. Також шляхом аналізу розглядаються позитивні та негативні результати санкцій для Росії та світу, реакція інших країн на введення санкцій.

Ключові слова: Росія, США, ЄС, санкції.

Економічні санкції, направлені проти Росії мають різні передумови, цілі, структуру, механізми та хронологію. У нашій статті ми будемо розглядати економічні санкції, що були застосовані до Російської Федерації після анексування Криму. Вони направлені на обмеження у політичній та економічній сферах осіб, що сприяють дестабілізації ситуації на заході України.

Ініціатором введення санкцій виступило керівництво США (Б. Обама) при підтримці з боку ЄС та інших країн світу. За думкою експертів таке рішення призвело не лише до фінансової кризи у Росії, але й до ослаблення позицій багатьох європейських країн. Крім того санкції не принесли очікуваних результатів: з моменту їх введення політика Російської Федерації не змінилась.

Передумовами введення санкцій можна вважати конфлікт на Майдані та втручання у нього керівництва Росії. На той момент світова спільнота обмежувалась попередженнями, щодо дій В. Путіна, але не втручалась у них. Різке загострення конфлікту відбулось після анексування Криму, після цієї події, засудженої більшістю країн світу, було введено перші санкції.

Перші санкції були направлені проти конкретних осіб, що, з точки зору США та ЄС, сприяли дестабілізації ситуації в Україні, але згодом вони поширились на всю країну. Приводом до посилення стримуючих факторів стали підтримка Росією українських сепаратистів зброєю, а також катастрофа Boeing 777 у Донецькій області 17 липня 2014 року.

Санкції проти агресора підтримали чимало впливових міжнародних організацій:

1. НАТО

- припинення зустрічей з представниками Росії, крім переговорів на рівні послів та вище;
- відмова від спільних військових операцій;
- відмова у асоціації з НАТО;
- розрив співробітництва з Росією у всіх галузях.

2. ЄС

- Заборона в'їзду до країн Союзу ряду політиків та блокування їх коштів та інших економічних ресурсів;
- Відмова у видачі віз жителям Криму;
- Припинення фінансування проектів у Росії;
- Введення санкцій для представників так званих ЛНР та ДНР;
- Заборона на імпорт Російських товарів;
- Введення ембарго на імпорт та експорт зброї до Росії.

Це далеко не всі санкції, що були застосовані до Російської Федерації, але саме вони є найбільш ефективними. Крім названих організацій у ізолюванні країни агресора взяли участь такі організації як ООН, Рада Європи, «Велика вісімка». Також приєднались і окремі країни: Австралія, Великобританія, Німеччина, Канада, Нова Зеландія, Польща, США, Україна та ряд інших держав. Не залишились осторонь і окремі компанії, що мають представництва у

різних країнах світу, у тому числі у Росії, найбільш відомі: Airbus Group, Boeing, MasterCard, McDonald's, Microsoft, Pepsi.

Від санкцій постраждав цілий ряд Російських компаній: Volga Resources Group, ГАО "Черноморнефтегаз", ОАО "Банк "Россия", ОАО "Газпромбанк", ОАО "Сбербанк России", ООО "Авиа Групп" та інші менш впливові, не враховуючи загальний рівень падіння економіки у країні.

Але від цього протистояння страждає не лише Росія, але й більшість країн світу – Росія ввела власні санкції:

- заборона в'їзду до Росії ряду політичних діячів світу;
- продовольче ембарго;
- підвищення цін та скорочення обсягу експорту газу та нафти.

Загалом можна сказати, що світова економіка страждає та буде все більше страждати від економічної конфронтації Росія та ЄС/США. Тому найкращим виходом з ситуації буде мирне вирішення конфлікту.

Варто зазначити, що довготривалість та невирішеність «Українського питання» послаблює позиції багатьох світових політиків. На зміну Бараку Обамі прийшов Трамп, а прогнозовані результати виборів у Франції та Німеччині також свідчать про незадоволеність громадян політикою своїх керівників.

Список використаної літератури:

1. Лапшин С. Політологія. Бібліографічний покажчик. Методичні рекомендації для самостійної роботи студентів денної та заочної форм навчання / С. Лапшин. – Вінниця: ВДПУ, 2010. – 48 с.

2. Лапшин С. Політологія Навчальний посібник для студентів усіх спеціальностей (доповнено) / Ред.Струкевич О.К., Конотопенко О.П., Лапшин С.А. – Вінниця: Нілан-ЛТД, 2016 р. – 403 с.

3. Шепелев И., Морозов С. Анализ санкций против России, определение возможного их влияния на развитие отечественного оборонно-промышленного комплекса и промышленности в целом / И. Шепелев, С. Морозов // Экономика, управление и инвестиции. – 2014. – № 2 (4)

4. Пронин А. О правовой природе санкций ЕС в отношении РФ /А. Пронин // Историческая и социально-образовательная мысль. – 2014. – № 2 (24). – с. 33-36.

Муль І., Поляруш І.

ВИБОРЧА СИСТЕМА В США ПРЕЗИДЕНТСЬКІ ВИБОРИ 2016 РОКУ

Стаття присвячена висвітленню сутності виборчої системи в США, яка є не тільки важливою формою безпосередньої участі громадян в здійсненні державної влади, а також конституційним актом обрання представників народу до органів державної влади.

У статті розглядається інформація з приводу президентських виборів у США 2016 року.

Ключові слова: виборча система, виборче право, «праймеріз», передвиборна кампанія, президентські вибори.